

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, 2019. év január hó 15. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

í t é l e t e t :

Az emberölés büntettének kísérlete miatt a vádlott ellen indult büntetőügyben a Budapest Környéki Törvényszék 20.B.80/2017/17. számú ítéletét a vádlottal szemben megváltoztatja.

A vádlott terhére megállapított bűncselekményt testi sértés büntettének (Btk. 164. § (1) bekezdés, (8) bekezdés I. fordulat) minősíti.

A vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés mértékét 2 (kettő) évre enyhíti és annak végrehajtását 5 (öt) évi próbaidőre felfüggeszti, a közügyektől eltiltás egyidejű mellőzésével.

A vádlottat terhelő bűnügyi költség összegét 309.578,- (háromszázkilencezer-ötszázhetvennyolc) forintra pontosítja.

A vádlott lakóhelye -.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s :

A Budapest Környéki Törvényszék a vádlottat a 2018. június 12. napján kihirdetett 20.B.80/2017/17. számú ítéletével a Btk. 160. § (1) bekezdésébe ütköző és aszerint minősülő emberölés büntettének kísérlete miatt 3 év szabadságvesztés büntetésre és 4 év közügyektől eltiltásra ítélte. A szabadságvesztés végrehajtási fokozatát börtönben határozta meg és megállapította, hogy a vádlott a szabadságvesztésből legkorábban a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra. Kötelezte a vádlottat 309.484,- forint bűnügyi költség megfizetésére.

A kihirdetett ítélettel szemben a vádlott felmentés érdekében, míg védője elsődlegesen felmentés, másodlagosan téves minősítés és ezzel összefüggésben enyhítés céljából jelentett be fellebbezést.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség - képviselője a nyilvános ülésen nem vett részt - BF.537/2018/1. számú átiratában a bejelentett fellebbezéseket nem tartotta alaposnak. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság eljárása során a perrendi szabályokat megtartotta, majd ítéletében indokolási kötelezettségének eleget tett, amikor összevetette a sértetti és tanúvallomásokat, kitért az érdekeltségi viszonyokra, továbbá a vallomásokban fellelhető ellentmondásokra is rámutatott. Érvelése szerint a törvényszék annak is kellő és logikai hibáktól mentes indokát adta, hogy miért vetette el a vádlott védekezését és a releváns kérdésekben miért a sértett és a sértett élettársának vallomását tartotta irányadónak.

Véleménye szerint a minősítés is törvényes, amely összhangban van mind a tényállással, mind az orvosszakértői véleményben leírtakkal, továbbá az elsőfokú bíróság helyes érvekkel mutatott rá arra, hogy a vádlott esetében miért volt megállapítható az élet kioltásába belenyugvó eshetőleges szándék.

Végezetül rámutatott, hogy az elsőfokú bíróság által kiszabott büntetés méltányos, annak enyhítése nem indokolt, így az elsőfokú ítélet helybenhagyását indítványozta.

A vádlott védője a fellebbezés írásban előterjesztett indokolásában a fellebbezés irányát fenntartotta.

A felmentés körében előadta, hogy fellebbezésével nem az elsőfokú bíróság mérlegelését támadja, hanem a bizonyítékokból levont törvényszéki következtetéseket tartja megalapozatlannak, illetve tévesnek, amellyel az elsőfokú bíróság megsértette a büntetőeljárás egyik alapelvét, nevezetesen, hogy kizárólag a kétséget kizáró tényeket lehet a vádlott terhére értékelni. Meglátása szerint az elsőfokú bíróság következtetései összemosták azt a határt, amely a bizonyítékokból levont következtetés és a feltételezés között húzódik.

Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság a 2., 3. és 4. sz. tanúk vallomását nem fogadta el, továbbá őket a vádlott érdekkörébe tartozóknak minősítette. 2. sz. tanú esetében kifogásolta, hogy a törvényszék a vallomását nem értékelte a többi bizonyítékkal együtt. Álláspontja szerint nevezett tanú vallomásában nem volt „törés”, továbbá logikai kétely sem merült fel a nyilatkozataival kapcsolatban. 3. sz. tanú vonatkozásában kiemelte, hogy a törvényszék e tanú meggyőző és egyértelmű nyilatkozata ellenére azért nem fogadta el a vallomását, mert korábban nem említette, hogy a vádbeli napon a biztonsági cégnél együtt volt szolgálatban 2. sz. tanúval. 4. sz. tanú vonatkozásában nem rendelt ki elmeorvos-szakértőt a tanúzási képesség vonatkozásában, annak ellenére, hogy a tanú az elmeállapotát érintő betegséget dokumentáló orvosi irattal a kezében jelent meg a tárgyaláson, amely betegsége az emlékezőképességét is befolyásolja. Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság az elmeszakértő kirendelésére tett indítványát elutasította, továbbá álláspontja szerint a törvényszék e körben olyan tartalmú megállapítást tett az ítéletében, amely kompetenciáját meghaladja.

A rendőrzászlós vallomásával összefüggésben megjegyezte, hogy amennyiben a törvényszék érvelése helytálló lenne, akkor a tanú hivatali kötelességét megszegve járt el. Véleménye szerint orvosszakértői megállapítás nélkül az elsőfokú bíróság nem juthatott volna arra a következtetésre, hogy a rendőrzászlós esetleg azért látta, illetve hallotta a sértettet összefüggéstelenül beszélni, mert súlyos fejsérülést szenvedett.

A védelem értetlenségének adott hangot amiatt, hogy mindezzel ellentétben a sértett és élettársa vallomását az elsőfokú bíróság kétely nélkül elfogadta. Megítélése szerint nagyobb nyomatékkal kell figyelembe venni azt a tény, hogy a sértett a feljelentést később tette meg, továbbá

meggyőződése szerint a tárgyaláson felmerült és bemutatott sms üzenetet nem lehet jelen ügytől elkülöníteni, mivel azzal szorosan összefügg.

A védő érvelése szerint az elsőfokú bíróság ítéletének jogi indokolása hiányos, mert a törvényszék nem adta indokát az eshetőleges ölési szándéknak, az ítéletből nem állapítható meg, hogy mire alapította következtetését, miszerint védenca az esetleges halálos eredménybe belenyugodott. Kitért arra is, hogy az emberölési motívum eshetőlegességét a használt eszköz igazolhatná, azonban azt az eljárás alatt nem találták meg.

Mindezekre tekintettel elsősorban védenca felmentését indítványozta bizonyítottság hiányában, másodsorban bűnösségének életveszélyt okozó testi sértésben való megállapítását és büntetésének enyhítését. Az enyhítésre irányuló indítvánnyal kapcsolatban előadta, hogy a vádlott példamutató életet él, eltartásra szoruló hozzátartozói vannak, büntetlen előéletű és a munkájában megbecsült személy. Meglátása szerint védenccével szemben elegendő lenne végrehajtásában felfüggesztett, börtön fokozatú szabadságvesztés büntetés kiszabása.

A védő a nyilvános ülésen fenntartotta a fellebbezés irányát és az írásban kifejtett érveit azzal, hogy kérte megfontolni az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésének lehetőségét az indokolási kötelezettség teljesítésének elmaradása miatt.

A sértett vonatkozásában a védő előadta, hogy az eljárás alatt nevetgélt, azt nem vette komolyan, míg a feljelentés késői megtételével kapcsolatban kijelentette, hogy annak okaként az még elfogadható érv lenne, hogy abban a tudatban volt, hogy a rendőrség és a kórház megtette a szükséges intézkedéseket, azonban az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyta azt a tényt, hogy a sértett az eljárás alatt bemutatott sms üzenetben a feljelentés megtételét kártérítés fizetéséhez köthette.

Álláspontja szerint a törvényszéknek 2. sz. és 3. sz. tanú tanúvallomását el kellett volna fogadnia, míg 4. sz. tanú esetében orvosszakértőt kellett volna kirendelnie a tanúzási képességének vizsgálatára.

Amennyiben a másodfokú bíróság nem adna helyt a felmentésre irányuló indítványának, úgy a vád tárgyává tett cselekmény minősítésének behatóbb vizsgálatát kérte, mivel meglátása szerint az elsőfokú bíróság e körben nem tett eleget indokolási kötelezettségének, ugyanis nem határolta el egymástól az emberölés büntettének kísérletét és az életveszélyt okozó testi sértés büntettét. Érvelése szerint az inkriminált cselekmény azért minősül ez utóbbi bűncselekménynek, mert az eljárás során nem sikerült megtalálni az elkövetési eszközt, az életveszély csak távoli, közvetett volt, a bántalmazás a sértett élettársának felszólítására abbamaradt, a korábbi szóváltások egyetlen esetben sem tartalmaztak ölésre utalást, valamint a védő megítélése szerint a vádlott személyisége is kizárja az ölésre irányuló szándékot.

A védő fenntartotta az eltérő minősítéssel összefüggő enyhébb minősítésre vonatkozó másodlagos indítványát is, így másodsorban azt kérte, hogy az ítélet tábla védenccét végrehajtásában felfüggesztett, börtön fokozatú szabadságvesztésre ítélje, a próbaidőnek akár a törvényi maximumban való meghatározásával.

A sértett a nyilvános ülésen kizárólag azt jegyezte meg, hogy a védő előadásával szemben a vádlott korábban őt és a kutyáit is felakasztással fenyegette meg.

A vádlott az utolsó szó jogán tett nyilatkozatában csatlakozott a védője által elmondottakhoz és elmondta, hogy egyik alkalommal egy üzletben a sértett azt közölte az élettársával, hogy sok pénzt fognak még neki fizetni az eset miatt.

A vádlott és védőjének fellebbezése a felmentést célzó részében nem alapos, azonban az eltérő minősítés és az enyhítés vonatkozásában alapos.

A büntetőeljárásról szóló 2017. évi XC. törvény (Be.) 2018. július 1. napján történt hatályba lépésre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 868. § (1) bekezdése alapján a Be. rendelkezései szerint bírálta felül.

A Fővárosi Ítéltábla a perorvoslatok alapján eljárva a Be. 590. § (1) és (2) bekezdésére figyelemmel a Budapest Környéki Törvényszék ítéletét, továbbá az azt megelőző eljárást teljes terjedelmében felülbírálta, amelynek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az eljárása során a perrendi szabályokat megtartotta, a bizonyítást teljes körűen lefolytatta, azonban az alább részletezendő okok miatt eljárási szabályt sértett, amikor 4. sz. tanút a tanúzási képességének igazságügyi elmeorvos-szakértői vizsgálata nélkül kihallgatta.

Az elsőfokú bíróság 4. sz. tanút a 2018. április 12. napján tartott tárgyalásra megidézte, ahol nevezett tanú édesapja kíséretében megjelent. Az elsőfokú tárgyalási jegyzőkönyv 6. oldaláról kitűnik, hogy a tanúra vonatkozólag bemutatásra került egy „pedagógiai szakszolgálati vélemény”, azonban annak tartalmi elemei nem állapíthatók meg, mivel az elsőfokú bírósági iratok közt a hivatkozott vélemény vagy annak másolata nem lelhető fel. A véleményben feltehetőleg a tanú „gyengeelméjűségével” kapcsolatos megállapítás olvasható, mivel a következő tárgyalási nappól készült jegyzőkönyv 8. oldalán mind az ügyész, mind a védő kijelenti, hogy 4. sz. tanú „gyengeelméjű” és a jegyzőkönyvben rögzített nyilatkozatokból az is látszik, hogy ezt a megállapítást az említett „pedagógiai szakszolgálati vélemény”-ben foglaltakra alapozták.

A törvényszék a büntetőügyben tartott első tárgyalási napon a megjelent tanút nem hallgatta ki, mivel a „pedagógiai szakszolgálati vélemény”-ben rögzítettekre tekintettel úgy döntött, hogy 4. sz. tanút elmeorvos-szakértői vizsgálatnak veti alá (9. számú elsőfokú tárgyalási jegyzőkönyv 6. oldal). Az elsőfokú bíróság a 2018. április 27. napján kelt 11. számú végzésével az elmeorvos- és pszichológus-szakértői vizsgálat elvégzésére a szakértőt és az általa bevont szakértőket rendelte ki, majd a 2018. május 8. napján kelt 12. számú végzésével a kirendelő határozatot - elírás miatt - kijavította, azaz a védő állításával ellentétben a törvényszék intézkedett a tanú elmeorvos-szakértői vizsgálatának elvégzése érdekében.

A 17. számú elsőfokú bírósági iratból megállapítható, hogy a szakértő a tanút két napra is idézte a vizsgálat elvégzése céljából, azonban a 4. sz. tanú egyik napon sem jelent meg, így a szakértői vizsgálat elmaradt és ennek következtében a szakvélemény sem készült el.

A hivatkozott előzményeket követően a törvényszék a 2018. június 12. napján megtartott tárgyaláson 4. sz. tanút tanúként kihallgatta, azonban sem a tárgyalási jegyzőkönyvben, sem a büntetőügyet lezáró ügydöntő határozatában nem adta indokát annak, hogy a korábbi álláspontját felülírva, a tanú állapotában beállt bármiféle változás hiányában miért találta őt kihallgathatónak, azaz milyen okból döntött amellet, hogy nevezett személy elmeállapota lehetővé teszi azt, hogy tanúvallomást tegyen.

Az elsőfokú bíróság 17. számú végzésének 8. és 9. oldala alapján megállapítható, hogy a tanú a büntetőügyre vonatkozólag érdemben nem nyilatkozott, kizárólag fenntartotta a nyomozás során tett vallomását. A kérdésekre adott válaszaiból egyértelműen kiderül, hogy a tanúzási képessége aggályokat vet fel, mivel a nyomozati vallomásának ismertetését, majd az abban foglaltak fenntartását követően a védő azon egyszerű kérdésére, hogy „Mi az, hogy fenntartja a vallomását?”, azt felelte, hogy „Nem tudom.”, és arra a kérdésre, hogy „Ott sem tudja, hogy mit mondott?”, annyit közölt, hogy „Nem.”. Ezt követően az ügyész és a tanács elnöke a tanú beszámíthatóságát ellenőrző kérdéseket tett fel, majd a védő az ezekre adott válaszokra tekintettel indítványozta 4. sz. tanú elmeorvos-szakértői vizsgálatát, amit az elsőfokú bíróság - a 11. számú végzésének ellentmondva - 17-III. számú végzésével elutasított.

Az eddig kifejtettekre tekintettel iratellenesen állapította meg az elsőfokú bíróság ítélete 4. oldalának első bekezdésében, hogy nem merült fel olyan adat, ami arra utalt volna, hogy nevezett tanúnak „bármilyen nehézsége lett volna a vallomástételével”, amely megállapításának már önmagában az a tény is ellentmond, hogy maga a törvényszék tartotta szükségesnek 4. sz. tanú elmeorvos-szakértői vizsgálatát, azonban sem a tárgyaláson, sem az ítéletben nem adta indokát annak, hogy a szakértői vizsgálatról miért állt el, annak ellenére, hogy az elsőfokú eljárás alatt nem merült fel olyan új körülmény, ami a vizsgálat mellőzhetőségét alátámasztotta volna, ellenkezőleg, a 2018. június 12. napján megtartott tárgyaláson a tanú kérdésekre adott válaszai a szakvélemény beszerzésének nélkülözhetetlenségét erősítették meg.

Az ítélet tábla tehát megállapította, hogy az elsőfokú bíróság eredeti és egyben helyes szándékát indokolatlanul felülírta, amikor a Be. 179. § (1) bekezdésének kötelező rendelkezése ellenére, a Be. 170. § (1) bekezdés c) pontjára tekintettel nem tisztázta a tanú vallomástételének az elmeállapotából adódó lehetséges akadályát, ezért 4. sz. tanú tanúvallomása a Be. 167. § (5) bekezdése alapján bizonyítékként nem vehető figyelembe.

A hivatkozott mulasztással az elsőfokú bíróság az eljárásakor hatályban volt 1998. évi XIX. törvény 375. § (1) bekezdésébe ütköző eljárási szabálysértést követett el, amely jelenleg a Be. 609. § (2) bekezdés a) pontjának felel meg, azonban a Be. 609. § (1) bekezdésben megfogalmazott törvényi követelménnyel szemben e szabálysértés nem volt lényeges hatással az eljárás lefolytatására, a bűnösség megállapítására, a bűncselekmény minősítésére, illetve a büntetés kiszabására.

Az eljárási szabálysértés az elsőfokú ítéletnek még csak részbeni megalapozatlanságát sem eredményezte, így a törvényszék ítéletének hatályon kívül helyezését sem vonhatta maga után.

A törvényszék ezzel szemben 2. sz. és 5. sz. tanúk esetében maradéktalanul figyelembe vette az eljárása idején hatályban volt 1998. évi XIX. törvény 82. § (1) bekezdés a) pontjában foglaltakat, melynek értelmében a tanúvallomást megtagadhatja a terhelt hozzátartozója, továbbá az 1998. évi XIX. törvény 82. § (2) bekezdésének helyes értelmezéséhez iránymutatást tartalmazó 1. BK vélemény C) pontjában előírtakat betartva mind a figyelmeztetés, mind az arra adott válasz jegyzőkönyvezése is megtörtént.

Az elsőfokú bíróság a vádlottat és a mentességi jogával nem élő tanúkat kihallgatta, a vádlott és a tanúk nyomozati vallomásait, a szakértői véleményt és annak kiegészítéseit, illetve az okirati bizonyítékokat ismertetéssel a bizonyítás anyagává tette.

A beszerzett bizonyítékokat az ítélete meghozatalakor hatályban volt 1998. évi XIX. törvény 78. § (3) bekezdésének megfelelően önmagukban és egymással összevetve, összességükben is értékelte, a mérlegelési tevékenységéről és annak eredményéről a szükséges mértékben számot adott.

Az elsőfokú bíróság teljes körűen megvizsgálta a bizonyítékokat és azokat értékelési körébe vonta, majd az 1998. évi XIX. törvény 258. § (3) bekezdés d) pontjában írtaknak megfelelően megindokolta, hogy mely bizonyítékot miért fogadott el, indokolási kötelezettségének a büntetőügy lényegi kérdései tekintetében eleget tett.

A törvényszék ítéletében, míg a védő fellebbezésében részletesen foglalkozott 2. sz. és 3. sz. tanú tanúvallomásával, azonban az ítélet tábla kiemeli, hogy e tanúk egyike sem volt jelen a vád tárgyává tett bántalmazás elkövetésekor, de még csak a közelben sem tartózkodtak, kizárólag utólag szereztek tudomást a történetről, így nyilatkozataik a büntetőügy érdemi megítélését nem befolyásolták.

A rendőrszázlós tanú vonatkozásában az elsőfokú bíróság helytálló indokolással nyilvánította aggályosnak az által előadottakat, így mindenekelőtt azt, hogy tanúvallomásában mind a sértettet, mind a sértett élettársát „hullarészegnek” minősítette a vádbeli éjszakán tapasztalt ittasságukra tekintettel (nyom. ir. 99. oldal). Köztudomású, hogy e jelzővel kizárólag az ittasság miatt magatehetetlen embereket szokták jellemezni, azonban jelen esetben a tanú minősítésének ellentmond az a körülmény, hogy amennyiben a sértett „hullarészeg” volt, miként tudta a rendőrséget és a mentőket hívni, továbbá a rendőrszázlós tanú hogyan volt képes a helyszínen a „kellő jogi felvilágosítást” megadni, amint azt az esetről készített jelentésébe belefoglalta (nyom. ir. 87. oldal). A másodfokú bíróság ezen túlmenően azt is aggasztónak tartja, hogy a büntetőügyben tanúként kihallgatott rendőr egy személyes hangvétellű, vicceskedő email üzenetben küld információkat a büntetőügy előadójának, 6. sz. tanúnak (nyom. ir. 151. oldal), ami nem egyeztethető össze a rendőrtanúval szemben elvárt objektivitás követelményével.

Az elsőfokú bíróság az iratanyaggal összhangban rögzítette ítéletében a sértett és élettársa vallomásait, akik a vád tárgyává tett cselekmény vonatkozásában egybehangzóan és következetesen nyilatkoztak. A büntetőügyben kiemelt jelentőséggel bírt az egyetlen objektív bizonyíték, az igazságügyi orvosszakértő véleménye és annak kiegészítései, amelynek tartalmi elemeit szintén irathűen idézte a törvényszék ítélete. Az orvosszakértői vélemény egyértelműen megerősítette a sértett és élettársa vallomását és egyben ellentmondott a vádlott védekezésének.

A másodfokú bíróság külön kiemeli, hogy a sértett és élettársa szavahihetőségét a kerékpárral kapcsolatos kijelentéseik egyértelműen alátámasztották, mivel a nyomozati szakban történt kihallgatásakor a sértett élettársa úgy nyilatkozott, hogy „én toltam haza a biciklit” (nyom. ir. 84. oldal), illetve „én toltam haza a biciklit” és „az udvarban letettem a kerékpárt” (nyom. ir. 179. oldal), majd az elsőfokú bíróság előtt elmondta, hogy „mentünk hazafelé, toltam a biciklit” (17. számú elsőfokú tárgyalási jegyzőkönyv 5. oldal). A sértett a nyomozás során előadta, hogy „csak egy bicikli volt nálunk”, „az élettársam...hazament a biciklivel” (nyom. ir. 170. oldal). A helyszíni kihallgatásakor elmondta, hogy „élettársa néhány méterrel előtte haladva hazatolta a kerékpárt” (nyom. ir. 253. oldal), és ezt követően a törvényszéken is akként nyilatkozott, hogy „az élettársa hazatolta a biciklit” (9. számú elsőfokú tárgyalási jegyzőkönyv 8. oldal).

A sértett és élettársának fentebb idézett nyilatkozatai nem csak egymással, hanem az orvosszakértő megállapításával is összhangban álltak, aki kategorikusan kizárta annak lehetőségét, hogy a sértett sérülései egyszeri kerékpárról történt leesés következtében jöttek volna létre (nyom. ir. 239. oldal), így a sértett és az élettársa vallomásán túl az orvosszakértő is megcáfolta a vádlott védekezését.

A védői fellebbezés indokolásában hivatkoztak miatt a másodfokú bíróság arra is rámutat, hogy a büntetőügyben bemutatott és az elsőfokú bíróság által is értékelt sms üzenet, még ha annak elküldését a sértett le is tagadta, nem tette a sértettet szavahihetetlenné, mivel a törvényszék helyesen mutatott rá ítélete 5. oldalának első bekezdésében arra, hogy a szöveges üzenet tartalmilag a sértett sérelmére elkövetett bántalmazás megtörténtét támasztotta alá.

A törvényszék ítélete 9. oldalán azt is helyesen fejtette ki, hogy a 7. sz. és 8. sz. tanúk a vád tárgyát képező bántalmazás tekintetében nem tettek releváns vallomást.

A védelem álláspontjával ellentétben az elsőfokú bíróság a bizonyítékok értékelése során tehát logikai hibát nem vétett és a beszerzett bizonyítékokból iratellenes, vagy az adott bizonyíték kereteit meghaladó következtetéseket nem vont le. Az ítélet tábla a törvényszékkel egyezően megállapította, hogy a bizonyítékok közül a sértett és a sértett élettársának vallomásai, valamint az orvosszakértői vélemény olyan zárt logikai láncolatot alkotnak, amelyből helytállóan vonta le az elsőfokú bíróság azt a végkövetkeztetést, hogy a vádlott a vádbeli éjszakán a sértett fejét hátulról, egy ismeretlen tárggyal, legalább egyszer megütötte.

A törvényszék mérlegelési tevékenysége a másodfokú bíróság számára meggyőző volt, így a vádlottnak és védőjének az elsőfokú bíróság mérlegelési tevékenységét támadó, egyben felmentést célzó fellebbezése a Be. 593. § (2) bekezdésében szabályozott bizonyítékok felülmérlegelésének törvényi tilalma folytán eredményre nem vezethetett.

A másodfokú bíróság hangsúlyozza, hogy a 4. sz. tanú tanúvallomásának a felhasználható bizonyítékok köréből történt kirekesztése a vádlott büntetőjogi felelősségében való döntést - az egyéb bizonyítékokra tekintettel - nem érintette.

Az ítélet tábla észlelte, hogy az elsőfokú bíróság ítélete 6. oldalának utolsó és 7. oldalának első bekezdésében elírás miatt hibásan tüntette fel a vádlott élettársának vezetéknévét, ezért azt mindkét esetben másra javítja ki.

A másodfokú bíróság mellőzi az elsőfokú ítélet 8. oldalának második bekezdés első mondatából az „egy kivétellel” fordulatot, valamint a zárójelben írt részt, mivel a törvényszék a hivatkozott helyen a „nyomásérzékenység” megállapításának szükségtelenségére utalt, ezzel szemben ítélete 3. oldala első bekezdésének utolsó sorában - helyesen - feltüntette a „nyomásérzékenységet”, így az említett mondatrészek mellőzésével az ítélet tábla megszüntette az elsőfokú ítélet önellentmondását.

A törvényszék helyes tényállást állapított meg, azt a másodfokú eljárásban a vádlott nyilvános ülésen tett nyilatkozata és az általa becsatolt iratok alapján a személyi rész vonatkozásában csak annyiban kell kiegészíteni, hogy a vádlott 2014. február 11. napjától határozatlan idejű munkaviszonyban dolgozik kamionsofőrként a Kft. alkalmazásában, melyből havi nettó jövedelme 200-300.000,- forint.

Az elsőfokú bíróság által megállapított történeti tényállás mentes a Be. 592. § (1) és (2) bekezdésében foglalt hiányosságoktól, ezért a másodfokú felülbírálat alapját képezte.

A megalapozott tényállásból az elsőfokú bíróság okszerűen vont következtetést a vádlott bűnösségére, azonban az ítéletábra osztotta a védő álláspontját abban, hogy a cselekmény minősítése nem felel meg a büntető anyagi jogi rendelkezéseknek.

A törvényszék jogi indokolása során figyelmen kívül hagyta a 3/2013. Büntető jogegységi határozat szempontrendszerét és mellőzte azoknak az alanyi és tárgyi tényezőknek a felsorolását, amelyek alapján kétséget kizáró módon megállapítható lett volna, hogy a vádlottat a sértett megölésének eshetőleges szándéka vezette.

A 3/2013. Büntető jogegységi határozat I./1. pontja értelmében az emberölés kísérlete esetén az elkövető tudata átfogja a sértett halála bekövetkezésének lehetőségét, és ezt kívánja, vagy ebbe belenyugszik, ezzel szemben az életveszélyt okozó testi sértés esetében az elkövető szándéka csupán testi sérülés előidézésére irányul.

Az ölésre irányuló szándék megállapításánál az összes körülmény, a tárgyi és az alanyi tényezők vizsgálata is szükséges. A tárgyi tényezők körében - amint arra a védő is helytállóan utalt - nem lehet az elkövetés eszközére hivatkozni, mivel az nem került elő, így nem jelenthető ki, hogy a bántalmazáshoz használt tárgy az élet kioltására tipikusan alkalmas volt. A vádlott részéről olyan kijelentés sem hangzott el, amelyből az ölési szándékra lehetne következtetni, továbbá a rendelkezésre álló adatokból ilyen motívum sem volt felismerhető, ezért a tényállásban rögzített vádlotti cselekvéséből, különös tekintettel az elkövetés eszközének hiányára, kizárólag azt lehetett kétséget kizáró módon megállapítani, hogy a vádlott szándéka testi sértés okozására irányult.

Az elkövetési eszköz hiányában is rögzíthető, hogy az bántalmazás módjára (hátról, tárggyal történt ütés), a megtámadott testtájékra (fej), valamint az ütés irányára és erejére (nagy) figyelemmel a vádlott felismerte, hogy magatartásának eredményeként a sértett életveszéllyel járó sérülést szenvedhet, de könnyelműen bízott ezen cselekmény elmaradásában. Az is megállapítható, hogy a vádlott szándékos testi sértést megvalósító magatartása indította el azt az okfolyamatot, amely a közvetett életveszélyes állapothoz vezetett.

Mindezek alapján a másodfokú bíróság a cselekményt a Btk. 164. § (1) bekezdésbe ütköző és a (8) bekezdés I. fordulata szerint minősülő életveszélyt okozó testi sértés büntettének minősítette. Az ítéletábra a minősítéssel kapcsolatban megjegyzi, hogy az megegyezik a vádirat szerinti, eredeti minősítéssel.

A joghátrány megválasztása körében az elsőfokú bíróság szinte hiánytalanul és a büntetéskiszabás során értékelhető tényezőkről szóló 56. BK véleményben írtakat szem előtt tartva vette számba a vádlott terhére és javára szóló alanyi és tárgyi bűnösségi körülményeket, azonban további enyhítő körülmény, hogy a sértett életveszélyes állapota közvetett volt (56. BK vélemény III./2. pont).

A súlyosító és enyhítő körülményeket az elsőfokú bíróság megfelelően értékelte, amikor úgy ítélte meg, hogy a vádlottal szemben szabadságvesztés kiszabása indokolt, azonban annak mértékét az eltérő minősítésből eredő lényegesen enyhébb büntetési tételkeretre figyelemmel a másodfokú bíróság eltúlzottnak találta, ezért a személyében és cselekményében megnyilvánuló társadalomra veszélyességgel arányban a szabadságvesztés időtartamát 2 évre mérsékelte. Az elsőfokú ítéletben rögzített törvényi hivatkozáson túl az ítéletábra a szabadságvesztés büntetés törvényhelyeként még feltünteti a Btk. 33. § (1) bekezdés a) pontját is.

Az ítélőtábla a vádlott büntetlen előéletére, jelenlegi rendezett életvitelére, valamint arra a tényre is tekintettel, hogy azóta sem indult vele szemben más büntetőeljárás, a védő másodlagos indítványának helyt adva úgy ítélte meg, hogy a büntetés célja annak végrehajtása nélkül is elérhető, ezért a szabadságvesztés végrehajtását a Btk. 85.§ (1) és (2) bekezdése alapján próbaidőre felfüggesztette, egyben mellőzte az elsőfokú ítélet közügyektől eltiltásra vonatkozó rendelkezését. A felfüggesztés próbaidéjének tartamát a cselekmény tárgyi súlyára tekintettel, továbbá a jövőbeni visszatartó erő érdekében a törvényi maximumban, azaz 5 évben határozta meg.

A szabadságvesztés büntetés börtön fokozata, valamint a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjának meghatározása törvényes, az elsőfokú bíróság helyesen tüntette fel ítéletében, hogy ezen rendelkezések mely törvényi előírásokon alapulnak.

A másodfokú bíróság észlelte, hogy a törvényszék számítási hiba miatt tévesen állapította meg a vádlottat terhelő bűnügyi költség összegét, ezért azt a rendelkező részben írtak szerint pontosította.

Az ítélőtábla a nyilvános ülés adatai alapján feltüntette a vádlott új lakóhelyét.

Az elsőfokú bíróság ítéletének egyéb rendelkezései törvényesek voltak.

Mindezekre tekintettel a Fővárosi Ítélőtábla mint másodfokú bíróság a Budapest Környéki Törvényszék ítéletét a Be. 599. § (1) bekezdése alapján megtartott nyilvános ülésen, a Be. 606. § (1) bekezdése alapján részben megváltoztatta, míg egyéb rendelkezéseit a Be. 605. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

Budapest, 2019. év január hó 15. napján

Dr. Rédei Géza s.k.
a tanács elnöke

Dr. Patassy Bence s.k.
előadó bíró

. Vincze Piroska s.k.
bíró

A Budapest Környéki Törvényszék 20.B.80/2017/17. számú ítélete a Fővárosi Ítélőtábla mint másodfokú bíróság 1.Bf.204/2018/8. számú ítéletében írt változtatásokkal 2019. január 15. napján jogerőre emelkedett.

Budapest, 2019. év január hó 15. napján

Dr. Rédei Géza s.k.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

tisztviselő